

Hiçbir şey yapmak. Bir şey yapmamak *underrated* bir strateji. İnsanlar, sonuç üzerinde ne etkisi olduğunu düşünmeden hareket edip, bir şeyler yapmak istiyor. Çünkü bunun psikolojik bir rahatlığı var, attığınız taşın vurduğunuz kuşa değip değmediğini hesap etmek yerine, taşları sağa sola fırlatmak en kolayı. Bülbülü vurmak için kullandığın taşla belki yüz bülbül alabilecektin ama düşünmek kısmı zor, insanların beklentisi de taşların kıymetini ölçmen değil, kuşları vurup *rahatlatman*.

Bundan 10 yıl kadar önce hakkımda açılmış saçma bir boşanma davası vardı. (Koleksiyon yapıyorum.) İlk dava dilekçesi bana ulaştığında kızdım, köpürdüm, *nasıl bunları yazar* diye bir hayli söylendim. Say-falarca cevap yazdım. Yazdım, yazdım, yazdım... Bir de avukata gittim, avukat o zamanın parasıyla 3000 lira mı, öyle bir şey istedi.

Sonra düşündüm, *bu davanın bana kazandıracağı ne var?* Sevmediğim ve beni sevmeyen insanlar karşısında haklı çıkmak ve belki de alacağım üç beş kuruş tazminat... Tazminat da zor, erkeksen kolay değil.

Yazdıklarımı bir zarfa koydum, o davayı açmış hanımefendiye gönderdim ama dava dilekçesine ne cevap verdim, ne de mahkeme için başka bir şey yaptım. Kendi kendine devam etti, sanırım bir seneden fazla sürdü beni *boşaması*. Akıbetinden haberim yok.

Bugün geriye dönüp baktığımda, gayet anlamlı bir strateji uyguladığımı görüyorum. *Bu kavgada kazanacağım ne var?* sorusunun cevabı mühim. En ufak mücadelenin bile bir bedeli var ve bazı zamanlar savaşı kaybetmek, kazanmaktan daha karlı.

Halihazırdaki konuda da benzer bir noktaya geldim. Son birkaç yıldır tek hedefim olan *büyürken çocukların yanında bulunmak* gibi bir gayenin artık imkansız olduğunu görüyorum. Bu sebeple sanırım yeterince uzak bir mesafeye çekilip, zamanın acımasızca vazifesini gerçekleştirmesini seyredeceğim.